

vi ere komne ud over de andre Vanstælgeligheder, synes jeg ogsaa, at man maa kunne komme ud over denne. Jeg skal derfor anbefale, atter at optage Gaver.

Da, ikke flere begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved

Forslag af Indenrigsministeren: Til § 8. Efter „eller deslige“ sættes: „saa og til Gaver.“ Vedtoges med 24 Stemmer mod 6.

Endringsforslaget til 12. sættes derefter under Forhandling.

Boesen: Naar jeg i Forbindelse med flere Medlemmer af Thinget har tilladt mig at stille Endringsforslag om, at Ordet: „edelig“ forandres til „skriftlig“, er det, fordi jeg finder det urigtigt bestandigt at komme ind paa Eden, og i dette Tilfælde saameget mere, som der i § 12 staar, at de valgte Medlemmer ikke kunne undslaae sig for at modtage Valget, og de blive som Folge deraf tvungne til at aflægge en edelig Tilfikkning, ikke blot om efter bedste Skjønne, at ville røgte deres Hverd, men ogsaa om, at de ville iagttage en ubrødelig Tausshed om det Kjendskab til Borgernes Formuesforhold, som de ved den dem paatvungne Stilling erholde. Det synes mig at være meget betænkeligt for Nogen at gaae ind paa at aflægge en edelig Tilfikkning herom. Jeg troer, at en skriftlig Tilfikkning her vil være tilstrækkelig. Med Hensyn til edelig Tilfikkning i Almindelighed mener jeg, at den bør bruges saa lidt som muligt. Vel er jeg ikke Dvæler, men jeg maa dog sige, at jeg holder mig til, at vor Tale skal være Ja, Ja, og Nei, Nei, og hvad der er over det, er forkasteligt.

Ordføreren: Dette Spørgsmaal har været Gjenstand for udførlige Forhandlinger i Udvalget, og da Forhandlingerne endte med, at der ikke blev stillet Forslag derom, skal jeg ikke nægte, at det har forundret mig at see det

til tredie Behandling. Jeg skal kun anføre, at der vist kan siges overmaade Meget imod den hyppige Anvendelse af Eden, men det er et Spørgsmaal, der gaaer igjennem hele vor Lovgivning, og naar man altsaa bruger den edelige Tilfikkingsform ved ubethelige Anliggender, f. Ex. ved Taxationer, synes der ikke at være Anledning til at have nogen Betænkelighed ved dens Anvendelse i dette Tilfælde. Det er i alt Fald ved en almindelig Reform i saa Henseende, at den maatte gaae ud. Thi at lade det gaae ud i dette Tilfælde forekommer mig betænkeligt, hvor det ganske vist er en af de Indvendinger, der vil gjøres imod Lovens Skatteprincip, at private Folk ville faae et dybt Indblik i deres Medborgeres økonomiske Forfatning, hvilket vist ikke er behageligt for Nogen og i visse Tilfælde kan have overordentlig Betydning. Naar det i vor Lovgivning er en Grundsætning, at saadanne Handlinger bekræftes med Ed, troer jeg, at det — saavidt jeg forstaaer den edelige Tilfikkings Betydning — kun er en Betryggelse, som jeg troer her er paa det rette Sted, her er jo desuden ikke Tale om en virkelig Fremtræden for Retten, for at aflægge Eden. Naar der er sagt, at der ikke er Tale om Afhjemling af en enkelt Forretning, men om et Løfte for Fremtiden, da gjælder dette om alle Løfter, skriftlige eller mundlige, paa Tro og Love eller paa Tre og Samvittighed eller under Paakaldelse af Guds Navn. Det er jo aldrig Andet, end at man vil gjøre sin bedste Plid. Det er accurat det Samme, som naar vi, efter at være valgte her, aflægge Ed paa at ville overholde Grundloven. Det er jo Noget, man stadig skal have for Øie, ikke at vedtage Noget, der strider mod Grundloven, og det er beklageligt, om man gjør det. Men Ingen vil derfor betragte Vedkommende som en Meeneber. Jeg troer derfor, at Eden er bedre motiveret her end i mange andre Tilfælde, og jeg skal tilraade, at man ikke til tredie Behandling lægger Haand paa den her omhandlede Bestemmelse.

Indenrigsministeren: ad interim Den ærede Taler, der nu satte sig, har ganske udtalt, hvad jeg havde at sige, og jeg skal aldeles tiltræde det. Jeg kunde ogsaa anføre det